

petru demetru popescu
cântece la nașterea
Domnului Iisus

p o e z i e

CORECTBooks

Petru Demetru POPESCU

**CÂNTECE LA NAȘTEREA
DOMNULUI IISUS**

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-767-7

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă, este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

LA IESLEA DIN BETLEEM	2
CU FLORI DE VIS.....	2
LA IESLEA CEA SĂRACĂ.....	3
A NAȘTERII MINUNE.....	4
LA IESLEA DIN BETLEEM	5
CEA MAI SFÂNTĂ ȘI MAI DULCE MAMĂ!	7
RUGA FECIOAREI MARIA	8
BĂTRÂNUL MOȘ CRĂCIUN	9
PARCĂ VESTIND	9
NICIODATĂ	10
VOI AȘA ÎL RĂSPĂLĂȚI!	11
BRĂDUȘUL MEU.....	12
L-AM VĂZUT PE MOȘ CRĂCIUN!	13
CÂND VINE MOȘ CRĂCIUN.....	15
ȘI MOȘ CRĂCIUN E-ATĂT DE FERICIT!	16
ATUNCI M-AM DESPĂRȚIT DE MOȘ CRĂCIUN!	17
COLINDĂTORII	20
CÂNTEC DE CRĂCIUN	20
MÂNDRA LOR COLINDĂ.....	21
PUTEREA COLINDULUI.....	22
COLINDUL ÎNSĂ NU PUTEAU SĂ-L FURE	24
ȘI TOTU-I CÂNT	26
PE TOȚI COLINDĂTORII.....	27
COLINDE	28
O, CE VESTE	28
DOMN, DOMN SĂ-NĂLȚĂM!	29
PLUGUȘORUL NOSTRU SFÂNT	30
PLUGUȘOR PENTRU ȘCOLARI.....	31

BUNĂ DIMINEAȚA!.....	32
FLORILE DALBE.....	33
CAPRA	34
SORCOVA	35
DIN JOCURILE IERNII.....	36
SĂNIOARA.....	36
PE LUCIUL PLUTITOR	37
DOAR BRADUL FALNIC!	38
OMUL DE ZĂPADĂ.....	39
POVESTE DE CRĂCIUN.....	40

4.Și s-a suit și Iosif din Galileea, din cetatea Nazaret, în Iudeea, în cetatea lui David care se numește Betleem, pentru că el era din casa și din neamul lui David,

5.Ca să se înscrie împreună cu Maria, cea logodită cu el, care era însărcinată.

6.Dar pe când erau ei acolo, s-au împlinit zilele ca ea să nască,

7.Și a născut pe Fiul său, Cel Unul-Născut și L-a înfășat și L-a culcat în iesle, căci nu mai era loc de găzduire pentru ei.

8.Și în ținutul acela erau păstori, stând pe câmp și făcând de strajă noaptea împrejurul turmei sale.

9.Și iată îngerul Domnului a stăpânit lângă ei și slava Domnului a strălucit împrejurul lor, și ei s-au înfricoșat cu frică mare.

10.Dar îngerul le-a zis: Nu vă temeți. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul.

11.Că vi s-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David.

12.Și acesta va fi semnul: Veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle.

13.Și deodată s-a văzut, împreună cu îngerul, mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând:

14.Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!

Noul Testament, Luca 2, 4-14

LA IESLEA DIN BETLEEM

CU FLORI DE VIS

Cu albe flori te-ntâmpinăm,
Că albul e lumină.
Fierbinte naștere-a lui Hrist,
Credinței rădăcină!

Cu flori de nea te mângâiem,
Că neaua e curată,
O, pură naștere-a lui Hrist,
Minune-adevărată!

Cu flori de vis te-ntâmpinăm,
Că visul e o floare,
Eternă naștere-a lui Hrist
Și fără-asemănare!

LA IESLEA CEA SĂRACĂ

Veneau din depărtare, la ieslea cea
săracă,
Trei crai, să se închine acelu prunc
născut
De pururea Fecioara Maria.
Se-nchinară
Și îi dădură daruri ce le purtau sub scut.
Cu aur și cu smirnă, cu smirnă și tămâie,
Așază-n locul tainic și sfânt tot darul lor,
Și îngerii din ceruri cântau de bucurie,
Iar craii simt că astfel le este mai ușor
Veniră-n urmă încă păstorii de la stâna
Erau săraci din fire, n-aveau podoabe,
flamuri,
Purtau iubirea-n suflet și flori de măr în
mână,
Culese-n dimineață din a credinței
ramuri.
Și Hrist zâmbea serafic acelor ce veneau
Și îngerii din ceruri dumnezeesc cântau!

A NAȘTERII MINUNE

S-a întâmplat de mult de tot,
Poveste-adevărată,
În Betleem și de atunci,

Ea n-a mai fost uitată!
Când s-a născut, sub cerul sfânt,
În iesle, ca oricare,
Mesia cel fără-nceput

Și fără-asemănare!
Și noaptea mai senină-a fost
Și mult mai luminoasă,
Pătrunse vestea de Crăciun
În fiecare casă!

Iară noi azi sărbătorim
Cu floarea în cunune
Și sufletului pregătim
A nașterii minune!

LA IESLEA DIN BETLEEM

Pe-un picior de plai odată,
La ieslea din Betleem,
Steaua nașterii se-arată,
Marele și sfântul semn,
La ieslea din Betleem.

Vin păstorii de la stână,
La ieslea din Betleem,
Din al inimii îndemn,
Poartă flori de măr în mână,
Ramuri crude de măslin,
E lumină și senin,
Marele și sfântul semn,
La ieslea din Betleem.

Cei trei magi cu daruri scumpe,
Dintr-al lumilor nectar,
Aduc Pruncului cu har,
Aur, smirna și tămâie.
Vin și ei din zări senine,
Vin smeriți să se închine,
Din al inimii îndemn,
La ieslea din Betleem.

Steaua calea o arată,
Luminoasă, pură, dreaptă.

Doar Irod n-o să-nțeleagă
Pe-ostașii lui cu caii-n spume
(Toți trimiși de el anume
Ca să fulgere și tune
Și în loc de închinare,
Capul sfânt să îl doboare!)

Ce steaua nu o mai găsec
Și în noapte rătăcesc
Spre ieslea din Betleem.

Iată, e cerescul semn,
Că Irod face „dreptate”
Din al urii sale-ndemn,
Că în iesle nu pășește
Decât omul ce iubește,
Când se-aprinde pe vecie,
Steaua dragostei cea vie,
Sfintei nașteri crez și semn,
La ieslea din Betleem!

CEA MAI SFÂNTĂ ȘI MAI DULCE MAMĂ!

Acolo, doar acolo, în ieslea cea săracă
Născutu-s-a Iisus, pruncul Iisus,
Acea făclie vie, acea ființă sacră,
Să-aducă mântuirea și pacea mai presus

Celor ce vin la El să se închine.
Pruncul Iisus cu raze-n ochi zâmbește
Când cea mai sfântă și mai dulce mamă
La sânu-i cald cu dragoste-l primește!

RUGA FECIOAREI MARIA

O, Doamne, ia mânia lui Irod,
Să nu ucidă pruncul meu de lapte,
Și cruță-i pe toți pruncii câți mai sunt
Născuți în lung și-n lat pe-acest pământ,
Că nu-i durere-n lume mai cumplită
Decât o mamă fiul să și-l piardă,
Dintr-o poruncă crudă, strâmbă, oarbă!

Pe toți soldații regelui Irod,
Împrăștie-i și mințile le-ncurcă,
Să nu mai știe soarele când urcă
Și, ne-nvățați cu post și rugăciune,
Să nu știe când soarele apune
Și-n acest timp de mută frământare
Să-ajungem cu Iisus mai sus de soare,
Acolo unde-n carul vieții ninge
Cu flori de măr, cu ramuri de măslin
Și unde nici Irod nu poate-ajunge...
Ferește, Doamne, pruncii toți de chin,
Iar mie dă-mi atât, pe Fiul meu,
Să simt dulceața sufletului Său!

BĂTRÂNUL MOȘ CRĂCIUN

PARCĂ VESTIND

De vreo trei zile a pornit să ningă
Cu nestemata fulgilor de nea –
Lumină sfântă ce-a venit să-nvingă
Noaptea din simțirea și voința rea.

Eu am deschis fereastra spre grădină
Și am văzut toți pomii înfloriți,
Dar strălucirea lor dădea lumină
Mai altfel decât cei înmuguriți.

Și gândul meu atunci a spus: O, iarnă,
Bine-ai venit pe-acest meleag străbun...
Și florile pornit-au iar să cearnă,
Parcă vestind că vine Moș Crăciun.

NICIODATĂ

Moș Crăciun împarte daruri,
Dintr-o traistă fermecată,
Scoate-ntruna; cât ar scoate,
Nu termină, niciodată.

Cai, pitici, păpuși, maimuțe,
Ciocolată, turtă dulce,
Iar copiii, ca-ntr-o vrajă,
Nu se-ndură să se culce.

Dăruie la fiecare
Și deloc nu se oprește,
Că iubește mult copiii,
Niciodat' nu obosește!

VOI AȘA ÎL RĂSPĂLĂȚI!

Cum îl răsplățiți pe Moșul
Pentru sufletul său bun?
Ia' cum:
Să fiți mai harnici
Și mai buni de-acest Crăciun,
Respectați-vă părinții și iubiți-i de nespus,
Si pe doamna-nvățătoare ce condeiu-n
mâini v-a pus,
Fiți cinstiți în tot ce faceți,
Nicodată nu-nșelați,
Iar pe cei săraci cu grijă, c-un bănuț să-i
ajutați,
Mai cu seamă adevărul, care biruie
minciuna,
Să vă fie drag și vouă, să-l roștiți
întotdeauna,
Deci gândiri vă prea bine și în tot ce
făptuiți,
Moș Crăciun – trimis de Domnul –
Voi așa să-l răsplățiți!

BRĂDUȚUL MEU

Brăduțul meu cu cetini de cristal,
De astă noapte strălucești în casă,
Cu beculețe ca la carnaval
Și cu beteală scumpă de mătăasă.

Ce mână trupul tău a-mpodobit
Și-n vârf ți-a așezat un înger falnic?
Coșarul pe o creangă-a-ncremenit
Și un pitic zâmbi de sus șăgalnic.

Mi-e milă, brad, că fost-ai retezat;
De mâna cui? nu știu! dar ce tablou,
Și ce frumos arăți și-ntinerit,
Că ți-a dat viață Moș Crăciun din nou.

Brăduțul meu, curând te vei usca,
Tu nu mai ai lumeașca rădăcină,
Copiii doar te-or binecuvânta,
Că ai adus în casa lor lumină!

L-AM VĂZUT PE MOȘ CRĂCIUN!

Petrișor și Marinică,
Doi școlari mai mari de-o șchioapă,
După săniuș, discută –
Curge vorba ca o apă.

Petrișor începe primul:
„Marinică, vreau să-ți spun...
Astă noapte pe la două,
L-am văzut pe Moș Crăciun!”

Marinică-i numai zâmbet,
Râde, parcă-ar fi un ied:
„Ce spui, Moș Crăciun cel darnic?
Petrișoare, nu te cred!”

„Ba să crezi!”

„Atunci, răspunde-mi,
Fiindcă tot n-avem vreo treabă,
Iară eu urăsc minciuna,
Moș Crăciun purta și barbă?”

„Barbă? sigur, una albă,
Lungă până spre pământ
Și mustăți de nea, stufoase...”
„Nu mai spune, pe cuvânt!?”

„Crede-mă” (și iar începe),
„De nu crezi, de fapt nu-mi pasă,
Însă vocea-i, Marinică,
Am mai auzit-o-n casă!”

„Nu vorbi!”

„O voce groasă,
Îi spunea ceva lui tata,
Cam adus puțin de spate,
Dispăru când zise: «Gata».”

Râde zdravăn Marinică:
„De-l trăgeai de barbă, zău,
Rămâneai cu ea în mână
Și-apărea bunicul tău!”

Petrișor însă nu râde:
„Crezi, nu crezi, n-am ce să-ți spun,
Astă noapte pe la două,
L-am văzut pe Moș Crăciun!”

CÂND VINE MOȘ CRĂCIUN

Copil fiind, prea însetat de vis,
Culcat devreme-n seara de Ajun,
Stam treaz, dar mă făceam și eu că
dorm,
Să pot să văd când vine Moș Crăciun.
Dar Moș Crăciun avea încă un frate,
Care dintotdeauna-l ajuta,
Era Moș Ene... se-așeza pe pleoape
Și-n câteva minute m-adormea.
Când mă trezeam din vraja lui Moș Ene
Și vedeam bradul plin de licurici,
Știam atunci că Moș Crăciun trecuse
În graba lui eternă și pe-aici!